

казалъ вѣлкѣтъ — „азъ ще те пушна, но ако ми кажешъ, защо вие — катерицитѣ — сте тъй весели. Ние сме всѣкога угрижени, а вие постоянно играете и скачате.“ Катеричката казала: „Пустни ме, и тогава ще ти кажа, защото сега се боя да не ме изядешъ“. Вѣлкѣтъ я пушналъ, тя се покачила на дървото и отъ тамъ му казала: „Вамъ не е весело, защото сте много зли — злината ви кѣса сърцето —, а ние сме весели, защото сме добри и никому зло не правимъ!“

Познавачъ.

Живѣлъ нѣкога-си единъ познавачъ, който се наелъ да издири кражбата, направена въ една работилница. Събралъ всичкитѣ работници въ една стая, изгасилъ лампата (това било вечерно врѣме) и заповѣдалъ на всички да идватъ единъ по единъ при масата и да гледятъ по гърба единъ черъ пѣтелъ, захлупенъ подъ рѣшетото. „Щомъ крадецѣтъ се допрѣ до пѣтела, пѣтелѣтъ ще закрѣка съ всичката си сила“ — казалъ познавачѣтъ. Всички идвали при масата и гледили пѣтела, ала той не мислѣлъ да крѣка. „Не! тука има нѣщо!“ — казалъ познавачѣтъ. „Запалете лампата и си покажете рѣцѣтъ, — всички изведнѣжъ!“ Гледа: — на всички едната рѣка черна (защото познавачѣтъ намазалъ пѣтела съ сажди), само на одного и двѣтъ рѣцѣ бѣли. „Ето крадецѣтъ“ — казалъ познавачѣтъ, като хваналъ бѣлорѣжкия за яката: „на когото съвѣстѣта е чиста, рѣцѣтъ му сж черни!“

Каквото се провикнало, таквозъ се отзовало

(персийска приказка)

Въ тъмна нощъ единъ слѣпецъ отивалъ на пазаръ. Той носѣлъ на рамото си дѣлва, а въ рѣжката си държелъ фенеръ. Единъ човѣкъ го срѣцналъ и му казалъ: „О глупецъ! защо ти е фенеръ, когато денѣтъ и нощѣта сж безразлични за тебе?“. Слѣпецѣтъ се усмихналъ и отговорилъ: „Азъ го нося не за себе си, а за такива глупци като тебе, за да не се сблѣскаатъ въ тъмнината съ мене и да ми строшатъ дѣлвата!“

Странна разходка.

Възсѣдналъ на магаре, единъ човѣкъ се връщаше у дома си, а момченцето му вървѣше пѣшъ отстрана. Застигна ги единъ селенинъ и рече: „Това не е добро, чичо, ти да ѣздишъ, а синѣ ти да върви пѣшъ; твоитѣ крака сж по-яки.“ Бащата слѣзна и качи сина си. Застигна ги другъ пѣтникъ и рече: „Туй не е добро, момче, ти да ѣздишъ, а да оставишъ баща си да ходи пѣшъ. Твоитѣ крака сж по-млади.“ Тогава

и двамата възсѣднаха магарето и продължиха пѣтя. Застигна ги трети пѣтникъ и рече: „Ей че глупостъ! Двамина здравуняци върху едно такова слабо добиче. Да земе човѣкъ една вастегарка, че и двама ви! . . .“. Тогава и двамата слѣзнаха отъ магарето и тримата завървѣха пѣши; бащата отдѣсно, синѣтъ отъ лѣво, а магарето въ срѣдата. Застигна ги четвърти пѣтникъ и рече: „Ей че сте смѣшни и тримата. Не щѣше ли да бжде по-добрѣ, ако поне единъ отъ васъ ѣздеше.“ Тогава бащата върза прѣднитѣ крака на магарето, а синѣтъ — заднитѣ. Намѣриха една яка суровица, завървѣха я между краката, обѣсиха магарето и го занесоха на раменете си до дома. *Ето до кѣдѣ може да достигне човѣкъ, когато иска да задоволи цѣлия свѣтъ.*

Голѣма старостъ.

Въ шотландия хората достигатъ до голѣма старостъ. Единъ пѣтникъ срѣцналъ веднѣжъ единъ шестдесетгодишенъ старецъ, който плачелъ. Пѣтникѣтъ го здпиталъ защо плаче, а послѣдниятъ му отговорилъ, чо татко му му е ударилъ една плѣсница. На чужденеца това нѣщо се показало почти невѣроятнo: шестдесетъ годишенъ старецъ да има още баща живъ и да бжде подъ настойникъ. Но, когато запиталъ за причината на плѣсницата, старецѣтъ му разправилъ, че татко му го наказалъ, защото незакрѣпилъ добрѣ дѣда си кога се качвалъ на лѣглото, та дѣдо му падналъ. Като чулъ това, странникѣтъ пожелалъ да го заведатъ въ кѣщата, за да се увѣри въ думитѣ на стареца. И, наистина, всичко било право. Момчето било на шестдесетъ години, бащата на осѣмдесетъ и шестъ, а дѣдото на сто и тридесетъ. По-сетиѣ, когато чужденецѣтъ разправялъ за това нѣщо, казвалъ, че човѣкъ изпитва едно странно чувство, когато види двѣстѣ и осѣмдесетъ години събрани подъ три шапки.

1. Заблуденото агънце (стр. 3). Картината е отъ Максъ Леблингъ. съврѣмененъ нѣмски живописецъ, извѣстенъ съ своитѣ сюжети изъ живота на животнитѣ. Тука художникѣтъ ни е нарисувалъ слѣдната сѣйна. Младо, неопитно агънце, скачайки весело, се е отдѣлило отъ стадото и е изпаднало въ едно стрѣмно мѣсто, отъ кѣдѣто мѣчно може да излѣзе. Горката му майка е дочула. Вѣроятно, врѣсцигъ му, и се е затичала да го намѣри. Ето че го е намѣрила, но мѣстото е такова, че тя не може да му помогне, и за това може би, по лицето ѣ се чете скръбъ, смѣсена съ радостъ. Художникѣтъ е искалъ да ни прѣдстави